

РЕШЕНИЕ

№ 7332

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7986** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) във вр. с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на О. А. Б. срещу Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие с рег. № 227000-8272 от 21.07.2023 г. на Началник на Трето районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /03 РУ- СДВР/. Релевира, че отказът е незаконосъобразен и неоснователен, постановен в противоречие на материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, несъобразен с представените доказателства. Твърди, че не е направено проучване и проверка по твърденията му, като допуснатото нарушение е съществено. Посочените от жалбоподателя обстоятелства, доказвали, че от естеството на упражняваната му дейност, произтичат рискове за личната му безопасност, налице са данни за опасност и с източник битието му, които сочат за непосредствена опасност за живота, здравето, сигурността и имуществото му. Изтъква, че МПС-то, с което се придвижва до работното си място е на значителна стойност, отива на работа в ранните тъмни часове на деня, прибира се късно вечер, района, в който се намира работното му място, както посочил и във възражението до Началника на 3-то РУ е отдалечен от града, а самото му работно място представлява интерес за лица с криминална нагласа. Сочил, че съществува реален риск от внезапно изпречила/препречила на пътя ми опасност/, която да предполага излизането му от автомобила, с което да се превърне в лесна

плячка на злонамерени лица. Твърди, че живее с двете си дъщери в мезонет, разположен на последните два етажа от сградата, с плосък покрив, слепен с покривите на съседните сгради, от където без особени усилия можело да се проникване в жилището му. Отделно от това, притежавал оръжие вече от 20 години, като в случая Началникът на 03 РУ на СДВР- [населено място] допуснал смесване между двете хипотези- на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ и чл. 87, ал. 1 ЗОБВВПИ, представляващо нарушение на процесуалните правила ограничаващо правото му на защита. Моли съда да отмени оспорвания акт и да задължи Началника на 03 РУ-СДВР да издаде разрешение за продължаване на срока на издаденото такова. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован лично и чрез процесуалния си представител поддържа жабата си и моли съда да я уважи. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът, Началник на 03 РУ- СДВР, в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Твърди, че от събраните доказателства не се установила основателна причина, съгласно която по закон да му бъде издадено разрешение за огнестрелно оръжие. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.06.2023 г. е подадено Заявление вх. № 136700- 952/15.06.23 г. по описа на 03 РУ- СДВР за подновяване разрешените за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие съгласно чл.87 от ЗОБВВПИ, пистолет „Б.“ кал. 6,35 № ДАА441594 и пистолет „М.“ кал.9x18 № ИК283008 от О. А. Б., с постоянен адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.25, в което е посочено, че оръжието е необходимо за: „самоотбрана като собственик на транспортна фирма“. Приложени са- декларация, квитанция за плащане, електронна справка за съдимост, медицинско удостоверение, Протоколи за изстреляни боеприпаси, Удостоверение за годност на оръжие № 231/08.06.2023 г.

На 15.06.2023 г. до Началник Група ТП „К. поляна“ е разпоредено извършване на проучване от ПИ, /Мл.ПИ/, обслужващи територията на лицето относно местоживеене, наличие на данни за психично заболяване, налагани мерки по ЗЗДН през последните три години /л.34/.

В отговор, е постъпила на 20.06.2023 г. Докладна записка на Инспектор при 03 РУ-СДВР, в която е посочено, че лицето живее на адреса, при справка не е установено наличие на данни за психично заболяване, както и документи за налагане на мерки по ЗЗДН на лицето О. А. Б.. Със същото е предложено писмо рег. № 136700-952/23 г. по описа на 03 РУ-СДВР, ведно с докладната записка да бъдат върнати на група „КОС при 03 РУ-СДВР /л.33/.

На 15.06.2023 г. е разпоредено и до Началник 04 група П., да се извърши проучване от ОР, обслужваща територията на лицето относно: противообществени прояви.

В отговор, на 22.06.2023 г. е постъпила Докладна записка, видно от която в информационните масиви на МВР не се съдържат данни, уличаващи О. Б. като извършител на престъпление от общ характер, не е получавана информация за извършени противоправни деяния, не е засичан в компанията на криминално проявени лица, няма данни за употреба на наркотични вещества или злоупотреба с алкохол /л.31/.

На 30.06.2023 г. е постъпило Удостоверение с вх. №227р-14552, от Н., в уверение на това, че срещу Б. към 22.06.2023 г. няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства /л.30/.

На 06.07.2023 г. е изпратено до О. Б. писмо рег.№ 227000- 7735/06.07.2023 г., в което го уведомяват, че в искането си не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие на основание чл.87, ал.1, вр чл.79 и чл.81 от ЗОБВВПИ. Предвид това спрямо него е отпочнала процедура по издаване на отказ от разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие пистолет „Б.“ кал.6,35 № ДАА441594 и пистолет „М.“ кал.9х18 № ИК283008 съгласно чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ. И на основание чл.34, ал.3 АПК му е даден 7- дневен срок да депозира писмени възражения, обяснения и/или доказателства, с които да посочи основателна причина във връзка с искането си. Б. получил екземпляр, от писмото на 10.07.2023 г. за което се подписал собственоръчно /л.28/.

Същият е депозирал в 03 РУ - СДВР възражение и обяснение вх. № 227000-8109/17.07.2023 г. /л.24,25/, за приемането на което е изготвена докладна записка /л.26,27/. Във възражението изложил, че описаното огнестрелно оръжие му е необходимо единствено и само за самоотбрана. Изтъква, че като управител на транспортна фирма често му се налагало да се придвижва с големи суми парични средства. Освен това, в непосредствена близост до офиса, паркинга и гаража на дружеството се намирал един от бежанските центрове на ДАБ, което застрашавало не само собствеността му, но и възможността за неправомерни действия от стана на мигранти за постигане на целите си във връзка с транспортирането си.

На 21.07.2023 г. е издаден, на основание чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ оспорваният в настоящото производство Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие с рег. № 227000-8272 от 21.07.2023 г. на Началник на Трето районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /03 РУ- СДВР/, на основание чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ. Със същото е разпоредено Разрешение за съхранение, носене и употреба № 20150102505 валидно до 25.07.2023 г., пистолет „Б.“ кал.6,35 № ДАА441594 и пистолет „М.“ кал.9х18 № ИК283008 заедно с боеприпаси да бъдат иззети с протокол за приемане на ОБВВПИ.

С Протокол от 25.07.2023 г. са приети от О. Б. Разрешение за съхранение, носене и употреба № 20150102505, пистолет „Б.“ кал.6,35 № ДАА441594 с 1 бр. пълнител и пистолет „М.“ кал.9х18 № ИК283008 с 1 бр. пълнител.

По делото е приета административната преписка. Приобщени са и допълнително ангажираните от жалбоподателя писмени доказателства- свидетелство за регистрация част 1, Нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот, Експертно становище.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват

отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК, противно на твърденията на жалбоподателя.

Постановен е при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл.87, ал.1 ЗОБВВПИ в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР, придружено от: 1. документите по чл. 79, 80, чл. 81, ал. 1, т. 4 и ал. 2, 3, 5 и 6 или чл. 81а, и 2. удостоверение за годност за употреба на огнестрелното оръжие; 3. документ от стрелбищен комплекс за проведени минимум веднъж за срока на действащото разрешително учебни стрелби по програма, включваща не по-малко от 50 броя боеприпаси за всяко от огнестрелните оръжия по чл. 6, ал. 3, т. 1, вписани в разрешителното. В ал.2 е визирано, че за получаване на удостоверението по ал. 1, т. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба или разрешение по чл. 81а, предоставя притежаваното от него оръжие на лицата по чл. 133 за извършване на технически преглед. Според ал.3 на чл.87 от с.з. разрешението по ал. 1 се издава по реда на чл. 83.

В случая безспорно жалбоподателя е подал в срок заявление по образец за подновяване на разрешението. Няма спор и относно това, че същият е приложил е изискуемите от закона документи. Т.е. налице са формалните предпоставки, изискуеми от закона.

Неоснователен е довода на жалбоподателя, че органът е смесил двете хипотези, а именно процедурата по чл.87 от ЗОБВВПИ, свързана с подновяване на разрешителното и тази чл.83 от закона за получаване на разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси, доколкото законодателят изрично препраща при подновяване на разрешителното към изискванията за първоначално придобиване /чл.87, ал.3/.

Разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие по своята правна същност е благоприятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната правна норма- чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. По аргумент на противното, абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение.

В тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от извършване

на съответната дейност по ЗОБВВПИ. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ /самоотбрана/, както приема в практиката си ВАС, е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ.

Преценката за наличието на "основателна причина" се прави за всеки конкретен случай, като органът преценява наличието на необходимост от притежаването на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на молителя, вземайки предвид и събраните в хода на преписката данни за личността и начина му на живот.

При така установените законови предпоставки, релевантна е преценката за наличие или липса на обстоятелства, установяващи необходимостта от боравене с огнестрелно оръжие.

Действително по делото се установи, че Б. е приложил нужните документи, не е осъждан, няма данни за неприключили спрямо него наказателни производство, както и няма данни за психично заболяване. Установено е при извършени служебни проверки, че лицето живее на адреса, няма наложени мерки по ЗЗДН, няма противообществени прояви, в информационните масиви на МВР не се съдържат данни, уличаващи О. Б. като извършител на престъпление от общ характер, не е получавана информация за извършени противоправни деяния, не е засичан в компанията на криминално проявени лица, няма данни за употреба на наркотични вещества или злоупотреба с алкохол.

Единственият спорен по делото въпрос е относно наличие на основателна причина за „самоотбрана“ на лицето, подкрепени от надлежни доказателства, които да правят причината основателна.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Административният орган служебно изследва пригодността на заявителя да бъде субект на разрешение за осъществяване на регламентирани в ЗОБВВПИ дейности, но не и твърдяната необходимост като правопораждащ юридически факт за това. Непосочването от жалбоподателя на релевантни факти и обстоятелства, които органът да провери с оглед извършване на преценка за необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава органа да анализира това, което е посочено в заявлението и възражението му.

По аргумент от разпоредбата на чл.83, ал. 3 от ЗОБВВПИ административният орган е длъжен да дава указания само за отстраняване на нередовности по заявлението, но не е длъжен да събира служебно доказателства за неговата основателност. В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като Б. надлежно е бил уведомен да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на

огнестрелно оръжие. Очевидно, чрез уведомителното писмо, органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано, тъй като в заявлението му е посочено само „самоотбрана като собственик на транспортна фирма“. При предоставената му изрична възможност с уведомително писмо, в 7-дневен срок да предостави основателна причина/мотиви/ Б. е посочил, че огнестрелното оръжие му е необходимо единствено и само за самоотбрана- за защита на живота и собствеността му. Описано е, че като управител на транспортна фирма много често му се налагало да се придвижва с големи суми парични средства, които не били само притежание на управляваното от него дружество, но и на клиенти. О., паркинга и гаражът на дружеството му се намирили в[жк], [улица], в непосредствена близост до един от бежанските центрове на „Държавна агенция за бежанците“, което застрашавало не само собствеността му и това на клиентите му, но и възможността за неправомерни действия от стана на мигранти за постигане на целите си във връзка с транспортирането си. Многократно засичал чужди граждани да обикалят и оглеждат имота. Същият се чувствал застрашен въпреки това, че има договор и офиса се охранява със С. и въпреки, че района на базата е добре охраняван.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, че като управител на транспортна фирма му се налагало да пренася големи парични средства в отказа са изложени конкретни мотиви от органа, а именно че това е съотносимо към „Закона за частната охранителна дейност“ чл.33, ал.1 и ал.2 където е посочено как се организира транспортирането за предотвратяване и пресичане на противоправни посегателства върху пари. Не е приета от органа и другата причина посочена от Б. във възражението му, касаеща местоположението на дейността на дружеството, предвид това, че същият като управител на юридическо лице, във връзка с служебните си задължения ако смята, че е необходимо /съществува потенциална опасност за живота и здравето му при изпълнение на служебните задължения/ би могъл да предприеме необходимите действия за придобиване на огнестрелно оръжие за служебни цели- охрана на собствеността, като издаването на разрешения за служебни цели е подчинено на различен режим /регламентирани в чл. 76, чл. 80, чл. 81, ал. 2 на ЗОБВВПИ/. Във връзка с изразеното от Б. субективно притеснение за сигурността си, според органа липсвала пречка за придобиване на неогнестрелно оръжие /газ-сигнално/, с уведомителен режим съгласно чл. 54, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Изведен е извод за недоказаност на искането на жалбоподателя поради липса на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на О. А. Б. и целостта на имуществото му.

Едва в съдебното производство, с процесната жалба Б. излага твърдения и относно факта, че живеел заедно с двете си дъщери в мезонет, разположен на последните два етажа от сграда, с плосък покрив, слепен с покривите на съседните сгради, от където без особени усилия било възможно проникване в жилището му- през терасните врати и прозорците, които лятото често остават отворени. И в подкрепа на твърдението относно покривната конструкция е

приложено експертно становище, в което е дадено заключение, че „съществува непосредствен достъп до ателие №25 през покривните конструкции на други три сгради в съседство“. Състава на съда не оспорва тези обстоятелства, но намира, че това не съставлява основателна причина за подновяване на разрешителното за оръжие на жалбоподателя, поради което не се и налага да бъде изследвана. Жалбоподателят е в правото да избира жилището, в което живее. В случая не се сочат конкретни причини, които да сочат на по-голяма заплахата от посегателство върху него, низходящите му и собствеността от тези на останалите му съседи, включително живеещи в трите сгради, свързани с покривните конструкции. Противното би означавало, че на това основание всеки от живущите там би имал основание да получи такова разрешение. Релевантно в случая е липсата на твърдения, респ. представени доказателства за конкретни посегателства против личността или имуществото на заявителя или неговото семейство при подаване на настоящето заявление, за да се направи извод за необходимост от притежаване на огнестрелно оръжие. Предотвратяването на потенциални посегателства върху имуществото на жалбоподателя не може да мотивира издаване на разрешение, тъй като заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки живущ в подобно в архитектурно отношение жилище. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението и в частност на всички работещи в отдалечени места, респ. занимаващи се с подобна дейност като жалбоподателя или живеещи в мезонети, каквато не е целта на закона.

Предвид изложеното взети поотделно и съвкупност, основанията изложени от Б. не водят до извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил. Априори, не са ангажирани никакви конкретни доказателства, обосноваващи твърденията на жалбоподателя за заплахата относно неговата телесна неприкосновеност, на семейството му, както и относно опазване на носени от Б. материални ценности /пари, имущество/. Т.е. не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен (облагодетелстваш) административен акт по искането на Б.. След като в рамките на проведеното административно производство същият не е посочил и доказал основателна причина, обосноваваща необходимост от притежаване на оръжие за самоотбрана, правилно административният орган е постановил отказ.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевантите доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно

регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето, но все пак трябва да има доказателства за наличието на сериозна такава.

Следва да се отбележи, че законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. Следователно в тази хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. В този ред на изложение, доводът на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които осъществява, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие. Последното може да е основание за получаване на искането разрешение от юридическото лице, свързано с дейността на търговското дружество, т.е. да инициира процедура за издаване на разрешение за служебни цели, а не е основание за издаване на разрешение за граждански цели в качеството му на физическо лице, както е отразено в заявлението.

Предвид изложеното, следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноси. Ответникът претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактичестката и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 73-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. А. Б. срещу Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие с рег. № 227000-8272 от 21.07.2023 г. на Началник на Трето районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА О. А. Б., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от

получаването му.

СЪДИЯ: